

Sygn. akt III CSK 293/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku S. P.

przy uczestnictwie M. S. M., K. F., W. J., J. J., A. S. M., H. S. M., A. B., G. B., I. K.
i A. K.

o ustanowienie drogi koniecznej i służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników M. S. M. i H. S. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 5 lutego 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w N. oddalił apelację uczestników M. S. M., H. S. M. i A. S. M. od postanowienia z dnia 3 września 2013 r. Sądu Rejonowego w Z. w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej i służebności przesyłu.

Od wyroku Sądu drugiej instancji uczestnicy M. S. M. i H. S. M. wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżących, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinni oni w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

W rozpoznawanej sprawie nie doszło do takiego naruszenia przepisów wskazanych w podstawach skargi. Ustalenia Sądu drugiej instancji są jednoznaczne; wynika z nich, że zarzucane w skardze kasacyjnej zasiedzenie nie zostało wykazane.

W tym stanie rzeczy, skoro stawianie w skardze zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) jest w ogóle niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), należało orzec, jak na wstępie (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).